

Vintersorg, Om Regnbögen Materialiserades

En daggvuren gryningshimmels disiga bud
tjnar som arlaregnets segel.
Till soleld beknistrar dess mantelskrud,
och var droppe bildar en spegel.
Som Inkas mot en rymd i bgad strm,
ett draperi som i bjrtta kulrer sprakar.
Sknkt ifrn molnkaravaners purpurdrm,
lika mystisk som modernmrkets drakar.

Vad skedde om skapnaden blevo solid,
en bro ver svindeldjupa avgrunder?
Frgrenad vid galaxens gmda lid
och stjernhimplens brinnande lunder?
Skulle vi g lngs bgen tunn
som vattenreflexerna fogar? (mot jordens grund)
sa vr visdom ur sagans brunn,
frsjunkna i kosmiska skogar? (i en euforisk blund)

Prlande grann
den tunna materian, genomstrlas.
I solskensljus den funnit sin sjl,
i vattenrk sitt krl.
Vsenfylld,
av vdrets makt frgyllt, nyanser mlas.
Diffusa konturer mitt hjrta nr
och fyller ett fjrlsltt begr.

Jag vlkomnar dig, sjufrgade dynasti.
Som lindrar min ngest, min inre elegi.

Prlande grann
den tunna materian, genomstrlas.
I solskensljus den funnit sin sjl,
i vattenrk sitt krl.
Vsenfylld,
av vdrets makt frgyllt, nyanser mlas.
Diffusa konturer mitt hjrta nr
och fyller ett fjrlsltt begr.